

[Peder Jakobsen.]

saa til Indledning, at naar Landet som Helhed sælger Produkter et helt eller halvt Aar frem i Tiden, saa skal man have disse Eksportudvalg, for at Forpligtelserne kan opfyldes. Men det er et Spørgsmaal, om det er nødvendigt, at vi bliver ved at sælge vore Varer i disse bestemte Kvota et halvt eller helt Aar frem i Tiden, for naar man skal opfylde disse Forpligtelser, er der lukket for andre Baner frem i Tiden. Man havde det Eksempel i Fjor med den sterile Fløde, at man havde solgt Smørret i Forvejen, og derfor kunde man ikke sælge det en Gang til, til Trods for at det havde kunnet udnyttes, saa man fik en Pris af mellem 15 og 16 Kr.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram siger, at Privateksportørerne faar Andel i Eksporten. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvordan det saa kan være, at de private Hestehandlere, som faar Tilbud fra forskellige Lande om at skaffe 100 eller 150 Heste, naar de henvender sig til Landbrugsministeriets Hesteeksportudvalg, faar Afslag med den Bemærkning, at Hesteeksportudvalget skal nok klare dette.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede Medlem Hr. Peder Jakobsen erkendte nu, at saa længe man handler paa den Maade, at man sælger sine Varer et helt eller halvt Aar frem i Tiden, er man nødt til at have Centralisation i Eksportudvalg.

Saa er der naturligvis det Spørgsmaal, om man kan undgaa at handle paa den Maade. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvordan han tror, at vi, hvis vi staaer og skal sælge 5 000 t Smør til et eller andet Land, ellers kan sikre os at faa Staal, Jern, Olie, Kopra, og hvad det nu kan være. Det er Grunden. Hvis vi ikke træffer Aftalen paa den Maade, kan det ærede Medlem nemlig være rolig for, at saa vil det gaa som i 1919—20, da vi fik 3—4 Aars Forbrug af mindre nødvendige Varer, men ikke mere end Halvdelen af Raavarerne. Derfor er man, saa længe Eksportmængden er begrænset og Valutabehovet saa stort, nødt til at følge disse Baner.

Aago Fogh: En Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Røhr Lauritzen, der jo er Medlem af et Eksportudvalg, og som spurgte, hvor jeg havde de vidsynede Folk. „Vis os nogle af dem,“ sagde det ærede Medlem. Jeg har liggende nede paa min Plads en meget tyk Dokumentsamling, og jeg kan som Eksempel nævne en meget energisk

Forretningsmand, der paa et vist Omraade har søgt Forbindelser i Italien, Frankrig og Belgien og har faaet Afsætning for sine Varer; han har givet mig skriftlig Bevis for, at de var solgt. Han har henvendt sig til Eksportudvalget for at faa Ret til at udføre dem, men det har han ikke faaet.

Man har nægtet ham de nødvendige Varer. Derimod har Eksportudvalget selv overtaget Handelen og solgt Varen 10 Øre billigere — saa vidt jeg husker — end den Pris, han havde opnaaet Tilbud paa. Det er en af disse fremsynede Mænd — jeg har Lov til at gaa ud fra, at denne Fremstilling er rigtig —, som antagelig ikke foreløbig finder flere nye Markeder for Danmarks Varer. Det er Faren ved den Form, vi er inde i, at vi monopoliserer det hele. Jeg forstaar meget vel, at den højtærede Landbrugsminister, der er Socialdemokrat, er Tilhænger af Princippet, men jeg forstaar ikke, at de to Venstrebønder, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram og det ærede Medlem Hr. Røhr Lauritzen, ogsaa er saa stærkt inde paa den Tro.

Jeg kan ligeledes nævne et Eksempel fra et lille Udvalg, jeg selv har den Ære at sidde i, angaaende Eksport af Fjerkræ. Der kommer en Anmodning fra et Slakteri om at faa Lov til at eksportere. Hvordan bliver denne Anmodning behandlet? Paa den Maade, at Udvalget siger: Selv om du har opfyldt alle Betingelser, selv om du har bygget, som du skal, og har den Dyrlegekontrol, der forlanges, maa vi sætte dig i Karantæne i et Aar; du maa først vise, at du er egnet og forstaar det. Hvordan skal han vise det, naar han ikke faar Lov til at eksportere? Jeg protesterede saa kraftigt som muligt i vedkommende Udvalg mod en saadan Behandling af en af Landets Borgere, men der var ingen Mulighed. Formanden for Andelsslagterierne og Formanden for de private Eksportører ønskede ikke flere Konkurrenter i det Foretagende, i hvert Fald ikke paa det daværende Tidspunkt. Derfor spørger jeg den højtærede Landbrugsminister, om der ikke alligevel er Grund til at undersøge — ikke ved Hjælp af Eksportudvalgenes Folk, for de er paa Forhaand indtaget for det, de sidder i, men paa anden Maade —, om ikke det skulde være muligt at slaa en Breche for det private Initiativ. Jeg kan godt se, at Loven ikke kan afskaffes i Dag, og derfor anbefaler jeg ogsaa, at den vedtages paa ny, men jeg tror, det er meget, meget vigtigt — det har de Herrers Taler bevist —, at der kommer Folk til, som ser med friske Øjne paa Tin-